

עלון מס' 969 פקודי כח' באדר תשפ"ה

שבת מברכין
חודש ניסן
ראש חודש ביום ראשון
המולד יהיה ביום שבת קודש,
בשעה 7 בבוקר, 46 דקות ו-1 חלקים

ישא ברכה

יוצא ע"י אברכי הסלל שבמוסדות 'יגול יעקב', חולון
בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג יוסף מזגריבי שליט"א

הדרך שתביא
לבני בית
המקדש!

שם טוב!

המשכן, אותו מקום קדוש שבנה בצלאל בן אורי במדבר הצחיה, היה מקום להשראת השכינה. בחוכמה נפלאה וברוח הקודש מופלגת, בכוונות גדולות ובייחודים נוראים, הקים בצלאל בן אורי את אותו משכן קדוש, שהיה את וסמל שהשכינה שרויה בישראל. הבתי מקדש שנחרבו בעוונותינו היוו תחליף למשכן, ואין לתאר ולשער כמה שפע רוחני וגשמי, כמה טובה וברכה, ישועה והצלחה הם הורידו לעם ישראל ולכל העולם כולו. כולנו מייחלים ומצפים שיבנה בית המקדש השלישי במהרה בימינו שהובטחנו בו שלא יחרב לעולם, אך כדי לזכות לאותו דבר גדול, צריכים אנו לעבוד ולעמול, להשתדל ולתקן את אותם דברים שהביאו לחורבן הבית. אחד העוונות הקשים שהביאו לחורבן הבית היה שנאת חינם, כך שלמעשה אנו חייבים לשים יותר דגש ולהשקיע מחשבה בענין חשוב זה. השרף מקוצק, רבי מנחם מנדל מורגנשטרן זצ"ל, הסביר וביאר את מאמר רבותינו זיע"א: "כשם שאין פרצופיהם שווין זה לזה, כך אין דעתם שווה זה לזה" - כשם שבנוגע לפרצוף אתה רק יכול לחוות את דעתך אודות היופי של פרצוף הזולת, אתה יכול לחשוב שפרצופך יפה יותר מפרצופו, אך אין לך כל זכות לומר שפרצופו של השני אינו פרצוף כלל, כך בנוגע לדעות ולהשקפות, לחוגים ולזרמים בקרב שומרי התורה והמצוות, אתה רשאי להסכים לשיטתו או לא, הינך יכול לסבור שדעתך ישרה, אמיתית ומקורית יותר מדעתו של חברך או של עדה פלונית ואין הם מחייבים אותך. אולם אסור לך בשום פנים ואופן לומר: דעתו של פלוני או עדה פלונית, זרם פלוני או חוג פלוני איננה דעה כלל, גם את דעת זולתך יש לכבד! כמה אהבה ואחוה היתה מתווספת בינינו אם היו מאמצים יותר את דבריו של אותו צדיק וקדוש, כמה שנאה ותחרות, מריבה ומחלוקת היתה נמנעת מאיתנו אם היינו חיים את חיינו עם קו ברור: כל הדרכים בעבודת ה' יתברך טובים וישרים, אך דרכי הכי טובה בשבילי, ומה לי לריב ולשנוא את פלוני שדרכו הכי טובה בשבילי?! כולם אהובים כולם ברורים, כולם בניו של הקב"ה ישתבח שמו לעד. העניינים של כבוד ואהבת הזולת צריכים להיות בראש מעייננו, וצריכים אנו תמיד להשתדל ולחשוב כיצד אפשר יותר להשתפר במצוות של בן אדם לחבירו ואיך אפשר יותר לדקדק במצוות חשובות אלו העומדות ברומו של עולם! בספר הנפלא "הזהרו בכבוד חבריכם" הביא כמה דוגמאות לכך: אם הינך נמצא במקום התקהלות, כמו באסיפה המונית וכו', הזהר לא לדחוף אחרים. בשעת הצורך גע בו בעדינות ורמוז לו לזוז. דע כי יתבעו ממך לאחר אריכות ימים: "המלכת את חבריך בנחת רוח?", ואילו הדחופו מחשיבו כחתיכת עץ נטול ערך... בתיבת המכתבים שבכניסה לדירתך וכן על דלת דירתך, ראה שיהיה כתוב עליהם שם משפחתך, לכל תגרום סבל וטירחא מיותרת לאדם שיחפש את כתובתך. הגורר חפצים ורהיטים בפני הזולת, יזהר שלא להשמיע קול חריקה הצורם אוזן וגורם לזעזוע וסלידה. אל תשוחח עם חבריך כשבינך ובינו יושב בספסל אדם שלישי. ניהול שיחה שכזו מעל גבו וראשו, גורמת לאי נעימות מוחלטת. יש להימנע מאמירת סודות בנוכחות זרים, או לדבר בשפה זרה בנוכחותם. דברים אלו מביאים לידי חשדות וקפיידא. כמו כן יש להימנע מלומר לבריות: "יש לי לומר איזה סוד בענין זה וזה", ולבסוף אינו מגלה. דברים אלה מצערים אף שאין מתכוונים לכך (וכדאי מאוד לקרוא עוד דוגמאות ודברים נפלאים שמובאים בספר). אחים יקרים, בואו ונרבה בכבוד ואהבת הזולת, נכבד כל אדם באשר הוא ונזכה לבנין בית המקדש ולגאולה השלמה.

כאשר עם ישראל צוו על נדבת המשכן מיד קמו וטרחו עמלו והביאו את חומרי הגלם - זהב, תכלת, נחושת ועוד... בודאי ראו בכך זכות עצומה ונפלאה אשר נפלה בחלקם להיות שותפים וליטול חלק ממשי בבנין בית ה'! זכות אשר תעמוד להם למגן וצינה בזה ובבא! אולם היה אדם אחד אשר לא נטל חלק בנדבת המשכן, לא "נמתח" אותכם יותר מיד, היה זה לא אחר מאשר משה רבינו! לאלה בינינו שמרימים גבה (ובעצם מי לא) כיצד יתכן הדבר שגדול הנביאים אשר התורה הקדושה מעידה עליו "חכם לב יקח מצוות" זהו משה רבינו! שדוקא הוא לא יקח חלק בזכות עצומה ונפלאה זאת, נגלה את הכתוב בילקוט "מעם לועז" ובו נבין את גדלותו העצומה של הרועה הנאמן: המשכן נקרא משכן העדות, שכן עדות היא לכל באי עולם שהקב"ה מחל לעם ישראל על עוון העגל והישרה שכינתו בתוכם. משה רבינו חשש שאם יתנדב הוא להקמת המשכן, יאמרו שהקב"ה הישרה שכינתו בגללו, שכן הוא לא נטל חלק בעוון העגל, ואף על פי שהיו בישראל עוד אנשים גדולים שלא נטלו חלק באותו עוון, מכל מקום כיון שלא מחו בעושי העגל נחשב כאילו גם הם עשו העגל, אבל משה שעלה להר סיני לקבל את התורה, לא היה לו שום חלק ונחלה בחטא זה, וממילא משה רבינו ניכר כאן בכל גדלותו ושיעור קומתו, ומוותר מרצונו הטוב על זכות גדולה זאת ובלבד שיהיה שם טוב לעם ישראל! אחים יקרים, נמצינו למדים הפלא ופלא, כמה חשוב לסנגר ולדבר טוב על עם ישראל - עם ה'. נשריש את הדברים בליבנו ונשמיע על דל שפתינו בשבח עם קדוש, עם סגולה!

זמני כניסת ויציאת השבת

שען קיץ	ת"א	י-ם	חיפה	ב"ש
כניסת שבת	18:38	18:21	18:27	18:38
יציאת שבת	19:35	19:33	19:35	19:34
רביעית	20:11	20:13	20:10	20:10

הפטרת השבוע

הפטרה: כה אמר ה' (יחזקאל מה,זח-מו,טו)

מטעמים לשבת

יחודיים לפרשת השבוע

סיפור לשבת

הצדיק רבי יצחק מוורקא זצ"ל, נסע להקביל פני הצדיק רבי ישראל מרוז'ין זצ"ל שהשתכן בסדיגורא. היה זה מסע ארוך, מפולין ועד פאתי אוסטריה, אבל באותם ימים נסללה מסילת הברזל וקיצרה את הדרך. היתה זו הפעם הראשונה בה נסע הרבי מוורקא ברכבת. אנשי שלומו עיטרוהו, והוא פתח ואמר: אספר לכם מעשה שהיה. פעם התלוויתי למורי ורבי, הצדיק רבי דוד מלעלוב זצ"ל, והגענו לעיר אלקוש לאחר חצות הלילה. שלג כבד ירד, והעיר היתה שרויה בעלטה. אמר: "יש לי כאן מכר, רבי בעריש האופה. כל הלילה טורח הוא במאפייתו, לש ואופה ורודה. לפחות נתחמם בחום תנור האפייה". מצאנו את המקום, היה זה הבית היחיד המואר. נכנסו, ורבי בעריש נבון בעליל. ברגיל היה הרבי רואהו בבגדי כבוד, וכאן היה מקומח מפיאותיו וזקנו ועד למגפיו, ופניו סמוקים מחום התנור וממאמץ. מיהר הרבי להפיס דעתו: "מקנא אני בך, רבי בעריש שאתה מנדד שינה מעיניך וטורח כל כך, להכין ליהודים לחם חם לפת שחרית!". מבוכתו של רבי בעריש גדלה: "צחוק עושה עימי הרבי! הלא איני עמל אלא לפרנסתי!". והרבי השיבו: "טועה אתה, רבי בעריש! והפרנסה היא רק החיצונית. אבל הפנימיות היא חסד, ושמחה בחסד. ואוכיח זאת, ששינינו שהאומר: סלע זו לצדקה על מנת שיחיה בני, הרי צדיק גמור. ודאי שאילמלא חלה בנו לא היה מתעורר לתת, אבל זה הדחף החיצוני. בפנימיותו, שמח הוא בנתינתו! מחלקך היא חלקי, רבי בעריש!". המשיך הרבי מוורקא ואמר: אמת הדבר, אלא שהגמרא אומרת, שתקף הוא רק לבני ישראל. שנאמר: "צדקה תרומם גוי", אלו ישראל, ככתוב: "ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ", "וחסד לאומים חטאת", שכל חסד שאומות העולם עושים אינו אלא להתגדל ולהתיהר, או להניצל, וביארנו, שהיהודי פנימיותו טובה, ופנימיותו כוונתו לטובה, וגם אם יש לו מטרה מוצהרת אינה אלא חיצונית בלבד. והנוכרי תוכו כבדו, ואין כוונתו אלא לעצמו. והוסיף: זה הביאור בסיפור הגמרא, שלעתיד לבוא תבוא מלכות רומי לקבל שכרה. ישאלם הקדוש ברוך הוא: "במה עסקתם?", ויאמרו: "ריבנו של עולם, הרבה דרכים סללנו, הרבה שווקים תיקננו, הרבה כסף וזהב הרבינו, וכולם לא עשינו אלא בשביל ישראל שיעסקו בתורה", יאמר להם: "שוטים שבעולם. כל מה שעשיתם לצורך עצמכם עשיתם". מיד ייצאו בפחי נפש. תכנס מלכות פרס ותאמר: "הרבה גשרים גשרנו, הרבה כרכים כבשנו, הרבה מלחמות עשינו, וכולם לא עשינו אלא בשביל ישראל שיעסקו בתורה". ואומר להם: "כל מה שעשיתם, לצורך עצמכם עשיתם", וכן כל אומה ואומה - ותמוה: וכי סבורים הם שיעלה בידם "לגנוב דעת עליונה", האם הם עצמם מאמינם בטענתם, התתקבל על הדעת? והתשובה, שבפועל כך אין היהודים נהנו מהדרכים המתוקנות, מהשווקים הפעילים, מהגשרים הנטוים. הנה, המצאת הרכבת: כמה טילטולי דרכים היא חוסכת. תלמידים יגיעו במהירות לשיבותיהם, חסידים לרבותיהם. ויבקשו על כך שכר. והאמת, שאילו היו יהודים, היתה טענתם צודקת: אמת שהמטרה המוצהרת היתה אחרת, אבל בפנימיותו שמחנו על העזרה הנלווית ללימוד התורה, ועל החסד שבענין. וזו תשובת הקדוש ברוך הוא: "שוטים שבעולם", אילו רק הייתם חושבים גם על כך! אבל "כל מה שעשיתם, לצורך עצמכם עשיתם!". רק ביהודים מצויה תכונה זו, שפנימיות כוונתם לטובה!

(מעייין האמונה)

"כל הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקודש" (לח, כד)
מצינו לרבינו יעקב בעל הטורים זצ"ל שציין, שפעמיים מצינו בתנ"ך תיבת "העשוי" - "פקוד פקדתי אתכם ואת העשוי לכם במצרים", "כל הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקודש". להורות, שאת הזהב שלקחו ממצרים, את כולו הקדישו למלאכת המשכן!

(מעייין השבוע)

"מאת אדנים למאת הככר ככר לאדן" (לח, כז)

אומר ה"חידושי הרי"ם": מאה אדנים היו למשכן ומאה ברכות צריך אדם מישראל לברך בכל יום. כשם שהאדנים היו יסודות המשכן, כך גם הברכות הן יסודות הקדושה בכל אדם מישראל. "אדן" הוא מלשון אדנות - על ידי הברכה מעיד האדם שהשם יתברך הוא האדון על כל הבריאה. מאה ברכות הינן ממילא מאה האדנים למשכן של כל אדם מישראל...

(מעיינה של תורה)

"ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ווים

לעמודים" (לח, כח)

אמרו חכמינו, כי בשעת עריכת החשבון, שכח משה בתחילה מה עשה באלף ושבע מאות ושבעים וחמישה השקלים, עד שנזכר כי עשה בהם ווים לעמודים. וביאר ה"תורת משה": אפשר להבין את הכוונה שבדבר על פי מה שנאמר בספרים, כי עיקר שורש ישראל הוא שש מאות אלף נפש, שיש להן מקום באותיות התורה והיתה להן גם אחיזה במשכן. אשר ליתר בני ישראל שמחוץ למספר זה, שלא היה להם קשר אמיתי לתורה ולשורש ישראל, לא ידע משה בתחילה כיצד לצרפם אל הקדושה, עד שמצא להם עצה, שיתחברו אל הצדיקים - שהם עמודי העולם - ויתמכו בתלמידי חכמים. על ידי כך יהיו בבחינת "ווים" ל"עמודים" ויוכלו גם הן להשתייך אל הקדושה...

(מעיינה של תורה)

"ויעשו את בגדי הקודש אשר לאהרון כאשר ציוה ה' את

משה" (לט, א)

יש לפרש בדרך רמז, כי הנה אהרון הכהן היה אוהב שלום ורוחף שלום, והיה עושה שלום בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו. ויש לכל אדם ואדם ללכת בדרכי אהרון ולהרבות שלום בעולם. אולם צריך לדעת שכל מעשיו של האדם שעושה צריכים להיות כפופים לצווי התורה, ולכן אמרו רבותינו בתלמוד שבענינים גשמיים צריך הבעל לשמוע לאשתו, אבל בעניינים רוחניים, אין לו לוותר לאשתו אלא צריך הוא לציית לתורה הקדושה, כיון שגם הוא וגם היא צריכים לשמוע לתורה הקדושה. וזהו שאמר הכתוב: "ויעשו את בגדי הקודש אשר לאהרון" - כאשר רוצים בני אדם לעשות להם את בגדי אהרון, דהיינו ללכת בעקבותיו ולעשות שלום בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו, אזי "כאשר ציוה ה' את משה" - צריכים להיות כפופים לצווי הבורא יתברך כפי שציוה בתורה הקדושה שניתנה על ידי משה, ואין לאדם לעשות שלום על חשבון התורה הקדושה חלילה...

(תורת הפרשה)

מידות! זה העיקר

לפיתחו של ראש ישיבת פוניבז', מרן הגאון רבי אליעזר מנחם שך זצ"ל, שיחרו ראשי ישיבות ומנהלי תלמודי תורה "קרלין" בבני ברק, כשמשאלתם בפיהם - "שראש הישיבה יבוא לשאת דברי חיזוק בפני תלמידי התלמוד תורה על המבצע השנתי של התלמידים". ראש הישיבה באותה עת כבר בא בגבורות, ואמר למנהלים: "אין לי כבר את הכוחות והזמן ללכת לדבר". אך הללו לא הירפו: "איננו מבקשים מראש הישיבה שיתן שיחה, אלא יבוא ויתן דברי ברכה קצרים במשך שלוש דקות בלבד. עצם הופעת ראש הישיבה, תגרום לחיזוק רב בקרב התלמידים". נענה ראש הישיבה ואמר: "על מה עורכים את המבצע?". "על מידות טובות", השיבו. "אם כך" - פסק ראש הישיבה - "אגיע אליכם. לתלמוד תורה שעובד ומחנך למידות, צריך לבוא!". אכן, לא רק שבא ראש הישיבה, אלא אף נתן דרשה במשך עשרים וחמש דקות רצופות, בהם הרחיב את הדיבור על חשיבות "הכרת הטוב, תוך שעבר עם התלמידים על כל המקומות בתורה, מהם יכולים ללמוד על "הכרת הטוב".

ידוע מהמשגיח הגאון הצדיק הרב דסלר זצ"ל, שעיקר התורה הוא המידות הטובות. ואדם הלומד תורה ואין בו מידות טובות, נבילה מסרחת טובה הימנו, והיה טוב שלא היה בא לאויר העולם. ומדוע לא נשקיע יותר בילדינו לתת להם את הטוב ביותר עבורם ולחנכם להיות טובי עין עם הזולת, שפלים וענווים, נוחים לבריות, מכבדים את הגדול מהם, וכי מישוה הפסיד פעם ממידות טובות? נתאמץ ונפעל ולה' הישועה.

רבותי!!! מהלו זה לזה!!!

קריאה זו מוכרת לנו מערב יום הכיפורים קודם אמירת כל נדרי לא כן? מה הקשר לחיי הנישואין? מספר בנו של ה"חפץ חיים" זצ"ל: אבי התקשר עם דרשן מומחה שיפיץ ספריו בשכר מלא. הלה בכושר דיבורו, עורר רבים ללימוד ספרי ה"חפץ חיים" הנצרכים לכל נפש מישראל, והצליח למכור הרבה ספרים. אבי מסר לי לעבור ולבדוק את חשבונות מפיצי הספרים, והנה מצאתי כי דרשן זה נשאר חייב כמה מאות רובלים. כשהעברתי לדרשן על כך, הוא דחה אותי ואמר שעדיין לא מכר את כל הספרים. לאחר בירור נודע לנו כי שקר בפיו, וכי הוא מכר את כל הספרים ממזמן, ומשתמט מלפרוע חובו. אז פטרנוהו משליחותו. "מגיד" זה המשיך במלאכת דרשותיו, אך תחת לשבח את ספרי ה"חפץ חיים", החל לפגוע בכבודו ולבטלו בפני עם ועדה. כששאלוהו: מה יום מיומיים? השיב בגסות: "נוכחתי" לדעת כי גם בספרים אלו אין אמת... כעבור שנה באה אשתו של ה"מגיד" לראדין, לבקש רחמים על בעלה שנחלה בפלצות הלשון, ומבקשת בשמו שהוא מתחרט על מעשיו, ושימחול לו ה"חפץ חיים" על מה שחטא כנגדו. (ומה עם תשלום החוב של מאות הרובלים?) בהזדמנות זו ביקשה אשת ה"מגיד" גם... תמיכה להוצאות רפואת בעלה. ה"חפץ חיים" עם כי מצבו הכלכלי היה אז דחוק, מחל לו ולא פטרה בלא כלום, אלא הושיט סכום כסף לצרכי החלמתו. ממשיך רב אריה ליב וכותב: אבי לא בא שום פעם בחייו עם מישוה להתדיין בבית דין, אם כי הפסידוהו ממון הרבה. הן בשנים שניהלה אימי את חנותה ונתנה סחורה בהקפה להרבה אנשים, ומהם כמה וכמה שלא שילמו. חובות אלו הגם שקטנים היו, אך הצטברו בלמעלה ממאה רובלים. והן מתקופת המשלוחים שהפיצו ספרי אבא, וכמה מהם נשארו חייבים לו מאות רובלים, כך שהסתכמו בכמה אלפי רובלים, בשעה שהוא היה תמיד דחוק. ואם כי היטב חרה וכאבו לו הדבר בליבו על ההפסדים שעשו לו, אף על פי כן, לא בא בריב עימהם. ומסיים הבן: וסוף כל סוף אמר לי פעם, כי הוא מוחל להם, באשר בין כך ובין כך המה לא יפרעו את חובותיהם ולמה יגרום להם שיענשו מהשמים על מה שגולו ממני. לפיכך אני מוחל להם בלב שלם ולא יענש שום אדם בגללי.

ומי מאיתנו היה רוצה שבן/בת הזוג יענש בגללנו? לא יותר שווה למחול ולהמשיך לחיות בשלום ובמישור? הלא אברהם אינו בכה על שרה אימנו מעט כמו שכתוב "ולבכותה" בכ"ף קטנה ומדוע? המפרשים הקדושים אמרו שביום ששרה אמרה לאברהם "חמסי עליך" ומסרה דין לשמים ואמרה: "רא ה' וישפט", נענשה למות לפניו והיה לה דין של מאבד עצמו לדעת בדקויות שמדקדק ה' עם חסידיו ומדוע לא למחול ולסלוח? מצוה זו לא קיימת רק בליל יום הכיפורים אלא בכל לילה לפני השינה, ומי שלא מאמין שיפתח סידור ויראה... אך העיקר לקיים.

עשה לך רב

שו"ת מנז"ר הרה"ג הרב יוסף מוצנבי שליט"א

כתב הגרי"ח בן איש חי שישים בגד עליון וכן ראיתי לכל גדולי ישראל שלבשו את חליפותיהם בתפילת שחרית ומהם: מרנן הגרא"מ שך זצ"ל, הגר"ע יוסף זצ"ל, הגר"מ אליהו זצ"ח, הגר"י צדקה זצ"ל ועוד מגדולי ישראל.

האם מותר לדבר לשון הרע על גויים מהעבודה וכדו'?

גוי אינו בכלל עמיתך.

בת שרוצה מתנה לבת מצווה שרשרת עם תליון שחרוט בו השם שלה, האם הדבר מותר?

אם הדבר אינו בולט מותר.

האם במוצאי יום טוב צריך לשמור רבינו תם כמו במוצאי שבת או לא?

יש נוהגים בזה כמו בשבת ויש שמקילים בזה, ואלו ואלו דברי אלוקים חיים.

שחרית מנחה וערבית?

נהגו גדולי ישראל להתפלל תפילות בשלושת המקומות: מערת המכפלה, קבר רחל וציון רשב"י במירון כיון שדינם כמערה ולא כקבר.

האם מותר לכוון את השעון בבית שימהר בכמה דקות על מנת שבני הבית יהיו זריזים או שמא יש בזה גניבת דעת?

אסור לעשות זאת משום לימדו לשונם דבר שקר. ואמר לי האדמו"ר רבי אלעזר אבחו צירא זצ"ל שלזאת אנו אומרים "טפלנו שקר ומרמה" כי עונים בשעה אחת ושתי דקות רק השעה אחת! כלומר השקר "טפל" כי כביכול דילגנו או הפחתנו כמה דקות בודדות ודבר זה אינו נחשב בעינינו לעוון.

האם בתפילת שחרית לשים את החליפה או שמספיק טלית גדול?

האם בתפילת הדרך נותן להתייחס לזמן המשוער שמראה בוויז ולפי זה לברך בשם ומלכות?

נחלקו הפוסקים אם בימינו יש לברך בשם ומלכות, כי לדעת מרן הגר"ע יוסף זצ"ל מברך, ולדעת הגר"צ אבא שאול זצ"ל ועוד מחכמי פורת יוסף לא מברכים, והנוהגים לברך ויש להם מרחק של שבעים ושתיים דקות נסיעה רצופות, רשאים לברך.

האם כדאי לקרוא בכל יום את תיקון מח' בראשית תמן או עדיף במקום זה ללמוד גמרא וכדומה?

יכול לקרוא זאת בכל יום, וכי כמה זמן זה לוקח? אפשר גם זאת וגם זאת, ומדוע כל הזמן חושבים שמשוה צריך לבוא על חשבון משהו אחר?

האם אפשר להתפלל בציון של רשב"י

אל תקרי הליכות אלא הלכות

המשתתפים - אסור לשחק בו, גזירה שמא יבוא לידי כתיבה (ומשחקי כסף אסורים גם בימות החול).

אין לשחק בשבת במשחק טניס שולחן (פינג-פונג).

משחק חמש אבנים - מותר לשחק בו, אבל אם נאבדה אבן אחת - אסור לקחת אבן אחרת שלא היתה עומדת לאיזה שהוא שימוש עם כניסת היום.

משחקי ריצה, קפיצה, תופסת ומחבואים - מותרים, וכן מותר לקפוץ בחבל, אבל להתעמל - אסור. וכן אסור לעשות תרגילי הגוף בכלי קפיצי לשם חיזוק שרירי הגוף, אבל מותר לעשות תרגילים רק בכף היד ואצבעותיו בכלי תרגיל קטן, כיון שלא מתעייפים מכך ולא מזיעים.

(הבית היהודי - חלק א')

כדורים שאין הדרך לקושרם, וכן מותר לנפח דמויות חיות וכדומה, אשר האויר נשמר בהם על ידי פקק מיוחד או על ידי גומי וכדומה.

מותר לנפח בלון בשבת אפילו שיש לו צורת חיות ועופות, ובלבד שלא יקשרו אותו לאחר הנפיחה.

אין לעשות בלוני אויר במי סבון וכדומה, אבל אין למנוע ילדים מלעשות כן.

מותר לשחק בדומינו בשבת, וטוב לייחד דומינו לצורך שבת לחוד, ושיהיו שונים במראיתם מאותם המיוחדים לימי החול.

כל משחק שרגילים למנות בו נקודות הזוכים או המפסידים, כגון חידון, משחק דוק או משחקי קליעה למיניהם, ורגילים לרשום את מספרי הנקודות של

כל הדינים המובאים כאן זה אמורים לגבי ילדים שמתחת לגיל בר מצוה בלבד, אבל לאחר גיל זה, ודאי שרצוי מאוד להימנע ממשחקים בשבת, כי לא ניתנו שבתות וימים טובים לישראל אלא לעסוק בהם בתורה, ולכן ראוי לקדש את היום הקדוש הזה, שלא ישמע על פיו אלא רק דברי תורה.

מותר לשחק בשבת ב"אבני פלא" (לגו) שמחברים אותן זו בזו, ועושים צורת בנין או מגדל וכדומה, וחוזרים ומפרקים אותן בשבת, ואין בזה איסור בונה.

מותר לשחק בגולות, ובלבד שישחק בהן בתוך הבית, ובתנאי שקרקע הבית יהא מרוצף, אבל מחוץ לבית גם על פני שטח מרוצף - אסור.

כדורים שהדרך לנפח בהם אויר ולקשור אותם כגון כדורגל או כדורים - הרי הם מוקצה בשבת. אבל מותר לנפח

משל ונמשל

הציידים: "הנה! איזה זנב יפה יש לשועל, אקח אותי לי, ואתלה לי אותו לקישוט בסלון ביתי!". שמע זאת השועל, וניחם את עצמו: "נו, שיקח את זנבי העיקר שאותי ישאיר בחיים". והנה שומע השועל קול שני של צייד אחר: "ואני דוקא מוצא חן בעיני השיניים של השועל, אקח לי שן אחת, ואעשה ממנה תיק יפה מתנה לאשתי!". והשועל, בשומעו זאת, ניחם גם בזה את עצמו ואמר: "נו, גם על זה אוותר, העיקר שאת נפשי יניחו לשלל". והנה, קולטות אוזניו צייד שלישי שקורא: "ואני מוצא חן בעיני עורו של השועל, אפשוט ממנו את עורו, ואעשה לי ממנו שטיח יפה לביתי". כשמע זאת השועל קרא בבהלה: "אוי ואבוי!!! עכשיו הם כבר רוצים להפשיט מעלי את עורי!", מיד תפס את רגליו והתחיל לברוח, ואולם אז כבר היה מאוחר מידי... לעיתים חושב האדם לעצמו: מקסימום אאבד שם זנב, או שן אחת, אבל עדיין שאר אני בצדקותי ובקדושותי. הוא אינו יודע, שבסופו של דבר, יפשיט ממנו היצר הרע את כל הרוחניות שבו! ואז כשיתפוס את עצמו וירצה לקום ולברוח מן המקום - יהיה כבר מאוחר מידי.. (אור דניאל)

קיום התורה מדורי דורות אינו ניתן לשינויים בהתאם לתנאים, למקום ולזמן. התורה היא נצחית ומתאימה לכל התקופות וגם לדורות הבאים אחרינו, קיום המצוות הוא כאבן בוחן של קבלת התורה בפנימיות, והאדם לא יכול לקבוע איזו מצוה "נוחה לו" ושייכת לתקופתו ואיזו פחות. פריצת המסגרות ואי ראיית השלימות הם הגורמות למכשולות הרבים הפוקדים את עם ישראל. מיון המצוות והעדפת חלק מהן, גורם לכך שבסופו של דבר יאבד האדם את כל התורה כולה. אחת הדרכים בהן נוקט היצר היא בסיסמה: "לא נורא, עדיין אתה מלא מצוות ומעשים טובים, גם כאשר לא תקפיד על מצוה אחת, יש לך יתרת זכות גבוהה". עלינו לדעת שאת המצוות יש לקיים כיחידה אחת ללא העדפת חלקן וויתור על השאר. הדברים יומחשו **במשל נאה**: מעשה היה בשועל אחד, אשר בהיותו שוכב להנאתו בין עצי היער, קלטו אוזניו קול רירות של ציידים, שיצאו לצוד חיות. אולם השועל שהיה עייף מאוד, התעצל לקום ולברוח מהמקום, וניחם את עצמו ואמר: "אני יכול לסמוך על הפיקחות שיש לי, אני אסדר אותם!". מה עשה? שכב ועשה עצמו כמת מוטל על הארץ. בלא נוע לזוז כלל, וכשהתקרבו אליו הציידים, ראו פיגרת שועל זרוקה על הארץ ושכובה כמת. אמר אחד

להצלחת כל התורמים והמסייעים לעלון

לעילוי נשמת האיש היקר והחשוב **אבי אנוך קזר בן שלמה ופרידה** ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת האיש היקר והחשוב מזכה הרבים **ה' היים אברהם בן נזירה** ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת האיש היקר המזוכך ביסורים **עזרא בן גוהר** ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת האישה החשובה המזוככת ביסורים **פרידה בת מליה** ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת האישה החשובה המזוככת ביסורים **שושנה פרהה בת סלימה** ת.נ.צ.ב.ה.

רוצה להיות ממזכי הרבים ולהפיץ את העלון?
052-7647449

להקדשות לתרומות ולכל עניני העלון אפשר לפנות לטלפון: 052-7647449
ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילויות המוסדות גם דרך נדרים פלוס" מכל רחבי הארץ למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com
כתובתנו: מפרץ שלמה 100 חולון טלפון: 03-5591756 פקס: 03-5584485

